

„Kan du ikke læse lidt for mig? Jeg er saa urolig.“

„Det er ogsaa . . . saa lummert iaften. Skal jeg ikke . . . lukke flere Vinduer op?“

„Aa nej, gør ikke det!“

„Hvad skal jeg saa . . . læse for dig? Skal jeg læse et Stykke af Biblen?“

„Aa. Biblen! Det er jo bare en Samling gamle Krøniker, siger de nu.“

„Skal jeg da læse lidt . . . i Grundtvigs gamle Sangværk?“

„Jeg veed ikke, Katinka! Jeg troer, jeg er for klejnmodig til det nu. Er det ikke underligt, jeg er i de senere Aar kommen til at holde mere af Brorson. Tidt kan jeg sidde og nynne for mig selv en af hans Salmer. Som nu denne —“

Han gav sig til at synge. Med sin lille Oldingerøst sang han højt:

„O, søger de ydmyge Steder,
i Støvet for Frelseren græder,
saa faa I vor Jesum i Tale,
thi Roserne vokse i Dale!“

Da han sluttede, sagde Frøken Katinka, idet hun skiftede en Pind:

„Troer du ikke, det var bedst . . . du gik i Seng, Momme?“

Han var bleven anstrengt af Sangen og sad et Øjeblik og snappe efter Vejret.

„Aa jo, du har vist Ret. Søvnens er dog tilsidst vor bedste Trøster.“

„Kom, lad mig hjælpe dig!“

III

Den følgende Morgen rugede en tung Skyhimmel over Jorden. Det havde i lange Tider ikke regnet; hver Morgen havde Solen flænget Nattedisens Slør ligesom med Guldklinger; Himlen havde været blaa, og over Landevejene laa et tommetykt Støvlag. Men hele denne Formiddag lod Solen sig ikke se, og dog var det fra Morgenstunden en brændende Varme, en tør, trykkende Ovn-